pisu »podmínky, za kterých se požívají a berou v cizozemsku odpočinkové a zaopatřovací platy na řád všeobecných pensí.« V § 1 normuje cit. nař. příslušnost pro povolení, aby normální zaopatřovací požitky v cizozemsku za pobytu oprávněncova »tam směly býti brány a u některé c. k. pokladny osobně nebo zmocněncem, nebo u pokladny některého c. a k. zastupitelského úřadu v cizině vybírány býti směly ..... a v § 11 až do vydání jinakého nařízení nedopouští »vypláceti platy osobám k zaopatření oprávněným, které by bylo požívati v cizozemsku ....« Nic jiného nechtěl také § 115 zák. č. 76/22 vyjádřiti.

Neodporuje proto nař. rozhodnutí zákonu, když odepřelo dáti svolení k dodatečné výplatě zaopatřovacích požitků st-lce z důvodu, že Dr. B. bydlel trvale v cizině, neboť otázka, kde požitky mají býti konsumovány a kde bydlí dědic osoby oprávněné, jest bezvýznamnou. Veřejnoprávní nárok na výplatu požitků smrtí oprávněného své právní povahy nemění, nutno jej posuzovati podle poměrů oprávněného v čas smrti, kdyžtě dědic již podle norem stanovených v §§ 531 a 547 o. z. o. nemůže míti více práv než zůstavitel.

Stížnost dovozuje však ještě dále nezákonnost nař. rozhodnutí z toho, že zaopatřovací požitky byly Dru B. skutečně do ciziny vypláceny a dalo-li mno svůj souhlas k výplatě zaopatřovacích požitků, že měl Dr. B. a tedy i dědicové nárok i na jejich doplatek.

Než tu přehlíží stížnost, že podle shora cit. § 115 zák. č. 76/22, jest k požívání, resp. vybírání zaopatřovacích požitků v cizině zapotřebí zvláštního svolení mno. Pro předpoklad, že takové zvláštní svolení bylo Dru B. dáno, není ve správních spisech žádné opory. Spatřuje-li je stížnost ve skutečnosti, že mno vydalo dne 18. června 1920 voj. pensijní likvidatuře v Praze platební příkaz k výplatě zaopatřovacích požitků 5.580 Kč, na jehož základě pak Dru B. zaopatřovací požitky byly ve Vídni vypláceny, nelze jí přisvědčiti. Tento interní poukaz byl vydán ještě dříve než zák. č. 76/22 byl vyhlášen, což stalo se dne 16. března 1922, nemůže tedy býti žádným zvláštním povolením na základě § 115 zák. č. 76/22 a pouhá faktická výplata nemůže ono zvláštní povolení nahraditi bez positivního předpisu zákona.

Pokud konečně odůvodňuje stížnost nezákonnost tím, že nař. rozhodnutí nemůže měniti správní akt nabyvší právní moci, jakým prý jest výměr vojenské pensijní likvidatury z 30. listopadu 1929, sdělující výslovně, že jedná se o vyplacení doplatku zaopatřovacích požitků dědicům, stačí poukázati k tomu, že cit. výměr pensijní likvidatury byl pouhým dotazem, v němž udán byl blíže jen účel uvedeného dopisu, že však v něm úřad nerozhodoval a ani rozhodovati nechtěl o nějakém nároku. Nelze proto považovati dotaz voj. pensijní likvidatury za akt právní moci schopný a je i poslední výtka stížnosti lichá.

Č. 10.788.

Technikové civilní: Odnětí autorisace civ. technika pro nedostatek způsobilosti podle min. nař. z 11. prosince 1860, či odnětí autorisace jako disc. trest podle § 19 zák. č. 185/1920 Sb.?

(Nález ze dne 19. října 1933 č. 17.239.)

Věc: Josef F. v N. (adv. Dr. Oldřich Páv z Jičína) proti ministerstvu veřejných prací o odnětí autorisace civilního geometra.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Pracovní sekce inženýrské komory v Praze, jako čestná rada uznala ve schůzi 16. února 1925, že st-l porušil vážnost stavu podle § 19 zák. z 18. března 1920 č. 185 Sb. tím, že v posledních letech v několika případech zhotovil velmi vadné oddělovací plánky, které vykazovaly chybné míry a lišily se podstatně od skutečnosti, a navrhla představenstvu komory, aby mu bylo na dobu jednoho roku odejmuto právo vykonávati praxi úř. aut. civilního technika a aby mu byla uložena náhrada útrat čestného řízení v částce 5.017 Kč 51 h. V odůvodnění návrhu se praví, že chyby byly shledány v četných případech po více let, že st-l buď sám nedbale provedl měření nebo je ponechal při velkém rozsahu své praxe silám nekvalifikovaným, že takovým jednáním ohrozil, ba poškodil ve veřejnosti dobré jméno a pověst civilních techniků, a že tím může býti u stran vzbuzena nedůvěra k činnosti civilních geometrů vůbec. Poněvadž však st-l doznal aspoň tolik, že bylo v době, o kterou jde, na něho naléháno se všech stran o zhotovení plánků a že měl síly nezapracované, že však nyní sám všecko přesně provádí a kontroluje, uznala čestná rada za přiměřený trest shora uvedený. Na konci návrhu se praví: Výrok o útratách řízení spočívá na ustanovení § 24 odst. 2 lit. a) jednacího řádu a poučení o právu stížnosti na ustanovení § 24 zák. č. 185/20 Sb.

Představenstvo inženýrské komory ve schůzi dne 7. září 1925 schválilo podle § 14 bodu e) zák. č. 185/20 tento návrh, předložený ve formě »nálezu«, z důvodů v něm uvedených, a předložilo jej zprávou ddto 5. října 1925 zsp-é v Praze k provedení.

Rozhodnutím ze 14. listopadu 1925 vyhověla zsp návrhu pracovní sekce inženýrské komory co čestné rady, obsaženému v nál. ze 16. února 1925, odňala st-li oprávnění civilního geometra na dobu jednoho roku v podstatě z důvodů obsažených v uvedeném nálezu pracovní sekce, a poučila st-le, že se z tohoto rozhodnutí může odvolati ve lhůtě čtyř neděl k min. prací.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo a vyslovil podle § 19 písm. c) nař. státního ministerstva z 11. prosince 1860, že st-l nesmí nadále vůbec vykonávati oprávnění civilního geometra. V důvodech uvedl žal. úřad, že zsp uznala ve svém rozhodnutí, že se st-li nedostává způsobilosti k výkonu oprávnění civilního geometra a právem mohla mu proto odníti oprávnění civilního geometra podle § 19 bodu c) cit. nař. č. 36.413/1860, neboť hrubé závady při výkonu oprávnění (nesprávná měření) zjistil a udal státní úřad měřický evidence katastru daně pozemkové v N., pravdivost tohoto zjištění nesprávných měření potvrdili pak znalci . . ., na to pak další znalci . . . a st-l sám svým písemným prohlášením. Výrok zsp-é, kterým bylo st-li odňato oprávnění civ. geometra na určitou dobu, t. j. na dobu jednoho roku, odporuje však platným předpisům, a musilo proto min. tento výrok zrušiti. Ježto pak zjištěné závady jsou závažné a prokazují, že st-l nemá způsobilosti k činnosti civ. geometra, rozhodl žal. úřad, že st-l nesmí svého oprávn-

není vůbec nadále vykonávati (§ 19 bod c) cit. nař.), a to přes to, že se vzdal již dne 10. října 1928 autorisace civ. geometra a že zsp vzala toto vzdání na vědomost dne 30. listopadu 1928.

O stížnosti, podané do tohoto rozhodnutí, uvažoval nss takto:

Žal. úřad zamítl odvolání st-le, současně však zrušil výrok odnímající st-li autorisaci na dobu jednoho roku a podle § 19 písm. c) nař. min. z 11. prosince 1860 č. 36.413 odňal st-li autorisaci na vždy. Při tom vycházel z předpokladu, že zsp svým rozhodnutím uznala za prokázáno, že se při výkonu st-lova oprávnění vyskytly takové závady v úřadování, z nichž bylo patrno, že se st-li nedostává potřebné způsobilosti k výkonu oprávnění civ. geometra ve smyslu § 19 písm. c) cit. min. nař. z r. 1860.

Proti tomu namítá stížnost, že st-l byl obžalován pro přestupek § 19 zák. č. 185/20 a že žal. úřad neprávem podřadil spornou věc pod ustanovení § 19 cit. min. nař. z r. 1860. V tom směru uznal nss stížnost za důvodnou.

Předpis § 19 písm. c) min. nař. z 11. prosince 1860 č. 36.413 upravuje případ odnětí autorisace pro nedostatek způsobilosti civ. technika. O tom rozhoduje v prvé stolici politický úřad zemský a v druhé stolici min. Předpis § 19 zák. č. 185/20 stanoví odnětí autorisace (buď dočasné nebo trvalé) jako disciplinární trest pro zanedbání povinností ke komoře nebo pro porušení vážnosti stavu. K návrhu pracovní sekce jako čestné rady (§ 19) vyslovuje tento trest představenstvo komory (§ 14 písm. e) jako stolice prvá a politický úřad druhé stolice rozhoduje o takovémto odnětí autorisace jako stolice druhá a poslední (§ 24).

Pracovní sekce inženýrské komory, uznavši st-le vinným přestupku porušení vážnosti stavu podle § 19 zák. č. 185/20, usnesla se dne 16. února 1925 na návrhu, aby představenstvo odňalo st-li autorisaci na dobu jednoho roku. Představenstvo pak dne 7. září 1925 tento návrh, učiněný ve formě disc. nálezu, schválilo, to jest vyslovilo disc. nález podle § 14 písm. e) zák. č. 185/20, a přípisem z 5. října 1925 jej předložilo zsp-é »k provedení«. Zsp rozhodla ve věci podle § 19 zák. č. 185/20, vyslovila podle tohoto paragrafu ztrátu autorisace na rok jako disc. trest a ke svému rozhodnutí připojila poučení, že se z něho může st-l odvolati ve lhůtě čtyř neděl k min. prací.

Tento postup ovšem nebyl správný, neboť s hlediska zák. č. 185/20, podle něhož zsp případ zřejmě posuzovala, mohla rozhodovati jenom jako stolice odvolací a poslední, což ovšem předpokládalo, aby disc. nález představenstva komory byl řádně doručen st-li a ten aby proti němu podal stížnost podle § 24 cit. zák.

Když věc následkem odvolání st-le došla k žal. úřadu, pojal tento úřad nesprávně celé dosud provedené řízení, jakož i rozhodnutí zsp-é, které nejen v rozporu s jeho zněním, nýbrž patrně i právně mylně kvalifikoval jako prvostupňový výrok, vydaný zsp-ou podle § 19 min. nař. z 11. prosince 1860, důsledkem čehož podřadil věc pod tuto právní normu, na ní založil svoji kompetenci k rozhodování a podle ní spornou věc posoudil.

Poněvadž žal. úřad následkem tohoto právně mylného pojetí provedeného řízení a rozhodnutí zsp-é rozhodl meritorně ve sporu, ač k tomuto rozhodování nebyl oprávněn, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.789.

Samospráva obecní. — Spořitelny: I. * Dohlédací úřad, povolaný podle § 3 odst. 3 zák. č. 77/1927 Sb. ve znění zákona č. 169/1930 Sb. k schválení obecního rozpočtu, není oprávněn vrátiti obci rozpočet k novému projednání s pouhým poukazem na nedostatek rozpočtové rovnováhy, nýbrž je povinen podle § 7 odst. 3 zák. č. 329/1921 Sb. konkretisovati své připomínky k jednotlivým položkám. — II. Obecní spořitelna není podnikem ani ústavem obecním.

(Nález ze dne 20. října 1933 č. 10.248/31.)

Věc: Obec města P., Dr. Josef S. a František P., dále Václav Št. a Dr. Matouš M., pak Dr. Josef S., dále František P. a Dr. Josef S. proti zemskému výboru v Praze o obecní rozpočet města P. na rok 1931 a 1932.

Výrok: K stížnosti města P. zrušuje se rozhodnutí z 11. února 1931, intimované výnosem ze 17. února 1931, pokud jím bylo vysloveno, že se řádný rozpočet vrací k novému projednání za účelem docílení rovnováhy, pro nezákonnost; jinak se tato stížnost zamítá pro bezdůvodnost. Stížnost Dra Josefa S. a Františka P. do téhož rozhodnutí se dílem odmítá pro nepřípustnost, dílem zamítá pro bezdůvodnost. K stížnosti Václava Št. a Dra Matouše M. zrušuje se rozhodnutí ze 7. října 1931, intimované výnosem ze 13. října 1931 pro vadnost řízení. — Stížnosti Dra Josefa S. do rozhodnutí ze 14. října 1931, intimovaného výnosem ze 17. října 1931 a do rozhodnutí z 20. dubna 1932, intimovaného výnosem z 23. dubna 1932, jakož i stížnost Františka P. do rozhodnutí z 23. září 1931, intimovaného výnosem z 28. září 1931 se dílem odmítají pro nepřípustnost, dílem zamítají pro bezdůvodnost. Stížnost Františka P. do rozhodnutí z 20. dubna 1932, intimovaného výnosem z 23. dubna 1932 se odmítá pro nepřípustnost.

St-lům Dru Josefu S. a Františku P. se ukládá pokuta pro svévoli, každému v částce 1.000 Kč, slovy jednoho tisíce korun československých, kterou jsou povinni do 14 dnů ode dne doručení tohoto nálezu zaplatiti pod následky exekuce do chudinského fondu města P.